

דנג"ץ 181/09

בפני: כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין

העותרים: 1. _____ אבו דהים
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיב: אלוף פיקוד העורף

עתירה לקיום דיון נוסף על פסק-דין של בית-המשפט העליון מיום 5.1.09 בבג"ץ 9353/08 שניתן על-ידי כבוד השופטים א' גרוניס, מ' נאור וא' רובינשטיין

בשם העותרים: עו"ד אנדרה רוזנטל

החלטה

1. זוהי עתירה לקיום דיון נוסף בפסק-הדין שניתן בבג"ץ 9353/08 אבו דהים נ' אלוף פיקוד העורף (טרם פורסם, ניתן ביום 5.1.2009). פסק-הדין ניתן בעקבות עתירה לבג"ץ שהגישו העותרים לאחר שהמשיב הפעיל את הסמכות הנתונה לו לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, והורה על החרמה והריסה (אטימה באמצעות בטון) של שתי קומות בבית שבו התגורר המחבל שביצע את הפיגוע הקטלני בישיבת מרכז הרב ביום 6.3.2008. בפסק-הדין דחה בית המשפט (כבוד השופטים גרוניס, נאור ורובינשטיין) את עתירתם של העותרים לבטל את החלטתו של המשיב בעניינם.

העותרים טוענים כי בית המשפט נמנע מלדון בפסק-הדין בשאלה שעמדה להכרעה והיא השימוש בדוקטרינת *guilt by association* הגלומה, כך סבורים העותרים, בסמכות הקבועה בתקנה 119. עוד טוענים העותרים כי חזרתו של המשיב לעשיית שימוש בסמכותו, לאחר שפסק מכך במשך תקופה מסוימת, מצדיקה לקיים דיון נוסף מפני שהמדינה אינה יכולה "לפעול נגד אחד מתושביה בשל עוולם של

אחרים", ובכלל זה אין להעניש או להרתיע באמצעות פגיעה בבני משפחתו של מבצע פיגוע.

דין העתירה להידחות.

2. פסק-הדין של בית-המשפט העליון בחן את העקרונות שהותוו בפסיקה לעניין הסמכות הקבועה בתקנה 119. פסיקה זו, מחד גיסא, דחתה את הטענה כי לא ניתן לעשות שימוש בסמכות זו כנגד תושבי המדינה, ומאידך גיסא, קבעה כי יש לפרש את הסמכויות המצויות בתקנות ההגנה ברוח חוקי היסוד. בפסק-הדין ציינו השופטים כי הטענה השוללת את הפגיעה בבני משפחותיהם של מחבלים נדחתה גם היא בפסיקה לאור שיקולי ההרתעה שאותם משרתת הפעלת הסמכות הקבועה בתקנה 119.

לאחר מכן נפנה בית המשפט לדון בשאלה העיקרית שהתעוררה בעתירה, והיא – חזרתו של המשיב מהמדיניות שעליה הצהיר בשנת 2005 קרי, השעיית השימוש בסמכות הקבועה בתקנה 119, וזאת תוך שהוא מותיר בידיו את שיקול הדעת לחזור בו ממדיניות זו בנסיבות המתאימות. בית המשפט לא מצא בפסק-דינו מקום להתערב בהחלטתו של המשיב לשנות ממדיניותו בהתאם לעקרון המתיר לרשות להתאים את מדיניותה לנסיבות המשתנות. בית המשפט הטעים כי אין בשינוי המדיניות מצדו של המשיב כדי להביא לשינוי במדיניותו העקבית של בית המשפט שלפיה בית המשפט אינו נוטה להתערב בהערכותיהם של גורמי הביטחון בדבר יעילותם של אמצעי הרתעה כאלה ואחרים.

פסק-הדין, אפוא, נסמך על שני אדנים: הראשון, ההלכות שנקבעו בפסיקה בעניין הפעלת הסמכות הקבועה בהוראת תקנה 119; השני, העיקרון המתיר לרשות לשנות את מדיניותה בהתאם לשינוי הנסיבות. שני אדנים אלה מעוגנים היטב בפסיקתו של בית-משפט זה, ואין בהם לא סתירה להלכות קודמות ולא חידוש אשר מצדיקים לקיים דיון נוסף מכוח הוראת סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984.

3. אשר על כן, העתירה נדחית.

ניתנה היום, י' בטבת התשס"ט (6.1.2009).

המשנה-לנשיאה